

de, og det er også utrolig vigtigt med den forebyggende indsats. Det er nemlig ikke fuldstændig ligegyldigt, hvordan de ældre lever – her tænker jeg bl.a. på deres kostvaner – og som socialministeren har givet udtryk for, vil besøg i hjemmet være en vigtig faktor her.

Endelig må vi alle sammen gøre en særlig indsats for de ældre, hvis største problem er ensomhed. De ensomme ældre har brug for hjælp, men den hjælp behøver ikke at komme direkte fra det offentlige, tværtimod. Jeg tror dog, at vi kan være med til at sætte gang i nogle forsøg, også med private organisationer, besøgsvenner og lign., og vi må alle vise den gode vilje. Vi har alle et ansvar, også kommunerne.

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (DF):

Jeg vil godt understrege, at når mit parti har været med til at rejse denne debat i dag, er det ikke for at debattere de ældre, der kan gå i klubber, eller noget i den stil. Det er ikke af den grund, forespørgslen er rejst. Det er forholdene for de svageste ældre, der ikke får den hjælp, de har behov for, der skal diskuteres.

Nu har vi rent faktisk for tredje gang hørt om de initiativer, der er sat i gang med forskellige lovforslag fra regeringens side, men vi tror bare ikke, det er nok. Hvad vil regeringen gøre for den gruppe, som i allerhøjeste grad ikke kan få hverdagen til at fungere? Hvad vil regeringen gøre for dem?

Specielt fra en socialdemokratisk styret regerings side burde man slås for de gamle i vores samfund, men i stedet hænger man sig i bagateller og bortforklaringer og taler om, hvad man har sat i gang af småinitiativer. Det er ikke nok, og det er ikke sådan, vi ønsker at samfundet skal være over for vores ældre medborgere. Indtil nu er det sølle besvarelser, der er kommet fra regeringens side. Om igen!

(Kort bemærkning).

Kirsten Jacobsen (FP):

I dag kunne det have været fristende at tage den socialdemokratiske ordførertale fra den 25. april 1991 og læse den op. Det var i og for sig en ganske glimrende ordførertale, for den beskæftigede sig med det, problemet drejede sig om, nemlig de svageste ældre, og hvad der kunne gøres for dem.

Nu står regeringen og Socialdemokratiet og falder over hinandens ben for at fortælle os, at

de fleste ældre i grunden har det godt. Men vi behøver slet ikke bruge Folketingets tid på at fortælle, at der er taget en masse initiativer: Så som hr. Søvnald så rigtigt sagde før: Skal vi ikke bruge resten af debatten til at prøve at få en dialog i gang om, hvordan vi hjælper dem, der simpelt hen skal hjælpes, og hvis situation er blevet forværret dag for dag siden den berømte forespørgsel den 25. april 1991?

Det er mærkeligt, at de, der virkelig svingede fanen højt i 1991, da de var i opposition, nu er drejet rundt på en tallerken og taler om forebyggende virksomhed og kommuner, der skal spille med. Dengang var alle enige om, at der er kommuner, som ikke vil spille med. Så er Socialdemokratiet parat til at sige nu, at man går ind for det kommunale selvstyre? Det gør vi, men det forudsætter, at kommunerne lever op til de pligter, vi har pålagt dem. Hvis de ikke vil det, kan man kun ramme dem, som ikke vil overholde de love, Folketinget har vedtaget, med et centralt indgreb herindefra.

Men nu synes jeg altså, at vi skal bruge tiden til at debattere, hvad vi kan gøre for dem, der ikke er i stand til at klare sig selv og har meget mere brug for pleje og tryk end for vandhæner og mursten og forebyggende virksomhed.

(Kort bemærkning).

Bruno Jerup (EL):

Jeg synes, det ville være godt, hvis det var sådan, at Folketinget benyttede forespørgselsdebatterne til at gøre status over, hvad der er lavet indtil nu, og derefter prøvede at stikke nogle linjer ud for, hvad der skal gøres fremover.

Indtil nu er der kommet lange, lange lister over, hvad der allerede er sat i gang, og jeg ved ikke, om regeringen eller fru Grete Schødt's forestiller sig, at vi andre skal stille os op og rose regeringen for, at den har lavet nogle ting. Det interessante, som fru Grete Schødt's ikke forholder sig til, er jo de problemer, hun selv nævner. Hvorfor foreligger der ikke et forslag om motiveret dagsorden fra fru Grete Schødt's og regeringspartierne, som tager hul på nogle af problemerne? Eller mener fru Grete Schødt's, at problemerne sådan set alle sammen er løst eller i hvert fald vil blive det inden for ganske kort tid, hvis vi bare lukker øjnene?

Jeg synes, man bruger forespørgselsdebatten helt forkert, hvis man ikke siger: Nu har vi en chance her i Folketinget for at gøre status over, hvordan det går, og hvad der mangler at blive